

Zendingsberichten

kinderen

2016-Q1

1. Engelen op de Amazone

2 januari 2016

De langste rivier van Zuid-Amerika is de Amazone. Het stroomt van het Andesgebergte in Peru, minder dan 140 km van de Pacifische Oceaan, naar de Atlantische Oceaan, 6400 km verderop.

De zendelingenboten van Luzeiro

De grote stad Manaus ligt naast de Amazone. Buiten de stad, aan een stille steiger, ligt een de boot Luzeiro. Dit is portugees voor lichtdrager. Deze boot, en andere boten, zeilt over de Amazone om medische hulp en het goede nieuws over Jezus naar de bewoners te brengen. De boten brengen doktoren, tandartsen, verpleegsters en zendelingen mee naar de bewoners van het regenwoud. Ze brengen ook leraren en predikanten naar hun nieuwe werkplaatsen in dorpen langs de rivier. De man die de eerste Luzeiro zendelingenboot heeft gebouwd was Leo Halliwell.

Vele verhalen worden verteld over de geweldige dingen die zijn gebeurd toen de familie Halliwell bij de rivier werkte. Eén van deze verhalen heet 'Engelen op de Amazone'.

De drie lifters

Predikant Halliwell stuurde de boot over de Amazone. De bomen van de jungle vormden een groene luifel. Jack, de 15-jarige zoon van Halliwell, keek door de bomen in de hoop een jaguar te zien, het luipaard van de jungle. Een prachtig rood-, blauw-, groen- en gele ara vloog bovenlangs, met een luide kreet. In de verte hilde een wolaap. De boot minderde vaart en Jack zag drie goed geklede mannen in een kano zwaaien naar de Luzeiro.

"Hallo," zei één van de mannen. "Kunt u ons stroomopwaarts slepen?"

Halliwell wist dat het gevaarlijk was om lifters te helpen. Maar er was iets dat hem overhaalde te stoppen. "Gooi het touw uit, Jack," riep hij naar zijn zoon. Jack gooide het touw naar de mannen en zij bonden hem vast aan de kano.

Rotsen ontwijken

Twee mannen klommen aan boord en stonden naast Halliwell, terwijl hij de boot de rivier op stuurde. Uit het niets greep één van de mannen het stuurwiel en stuurde de boot de andere kant op. De boot schokte en verplaatste zich van de kant af richting het midden van de rivier. De onverwachte schok gooide Jack bijna overboord!

Halliwell stuurde naar het water waar ze net voeren. Nog geen 6 meter van waar ze heengingen staken de punten van de honderden stenen net onder het wateroppervlak. Als de boot deze stenen had geraakt was het uit elkaar gescheurd. De zendelingen hadden kunnen sterven die dag!

"Wow," zuchtte Halliwell. "Bedankt. U heeft onze boot en misschien zelfs onze levens gered." De man glimlachte, maar zei niks terwijl hij de boot over de rivier leidde. Daarna gaf de man het stuurwiel terug aan Halliwell. "Bedankt voor de lift, meneer," zei de man. "Als u wilt stoppen gaan wij van de boot af."

"Dit is raar," dacht Halliwell. "Er is geen teken van een dorp in de buurt."

Toch stopte hij de boot en de mannen klommen terug in hun kano.

"Kijk waar ze heengaan," riep Halliwell naar Jack. "Pap, ze zijn verdwenen!" riep Jack.

Halliwell draaide zich om, de rivier was leeg. Er was geen bocht in de rivier, geen kringen in het water. De drie mannen en hun boot waren verdwenen.

"Ze moeten engelen geweest zijn!" dacht Halliwell. "Dankuwel Heer, dat U Uw engelen heeft gestuurd om ons te beschermen! Wat een geweldige God bent U!"

De familie Halliwell heeft vele jaren gediend aan de Amazone, gezorgd voor de gezondheid van de bewoners en verteld over Jezus. Onze gaven hebben hun werk geholpen en nog steeds helpt het de mensen die bij de Amazone wonen.

2. Rivier jongens, deel 1

9 januari 2016

Matheus en Adaias zijn opgegroeid in een klein dorp genaamd Rosa de Saron. Dit dorp ligt aan de Amazonerivier. Er waren veel leuke dingen aan het wonen naast een rivier. Ze vonden het leuk om samen te zwemmen en naar krokodillen te zoeken. Ze visten graag en speelden voetbal met hun vele familieleden uit het dorp. Ook al had het dorp geen elektriciteit, de kinderen maakte het niet uit dat ze geen televisie konden kijken, geen videospelletjes konden doen of dat ze niet op internet konden, want ze hadden genoeg plezier met spelen in de natuur.

De school in het dorp had maar één ruimte, waar iedereen van groep 3 tot 7 zich in propte aan lange houten tafels die als bureaus dienden. Ze hadden geen boeken. Tijdens de vier uur dat ze op school waren luisterden de kinderen naar hun leraar en beantwoordden ze zijn vragen. Om de beurt schreven ze met krijt op het bord. Op deze manier leerden ze lezen, schrijven en rekenen.

Na groep zeven waren ze klaar met school, tenzij ze een belangrijk iemand kenden of geld hadden om naar de stad te gaan, maar dat kwam zelden voor.

Een ander probleem in de jungle was dat er geen doktoren of verpleegsters waren als je ziek werd of er iets met je gebeurde, zoals een slangenbeet of een ongeluk.

Op een dag in 2010 gebeurde er iets bijzonders. Er kwam een grote boot naar het dorp van Matheus en Adaias! De boot heette Luzeiro XXVI en een dokter, verpleegster, tandarts en predikant kwamen de mensen helpen.

The Luzeiro XXVI is onderdeel van ADRA. Matheus en Adaias hadden nog nooit zo'n grote boot gezien en ze waren blij dat de Luzeiro XXVI vele dagen in het dorp zou blijven. Niet alleen om hen te helpen, maar ook de dorpen die in de buurt lagen.

Elke dag gingen Matheus en Adaias naar de boot toe. Ze werden vrienden met degenen die kwamen helpen. Matheus en Adaias wilden ook mensen helpen, dus werden ze vrijwilliger bij ADRA. Ze werkten hard en droegen hout en zakken zand waarmee een nieuw lokaal voor de kinderen werd gebouwd. Iedereen kon zien hoe hard ze werkten.

De jongens waren bijna klaar met school en op een dag vroeg de verpleegster of ze meer wilden leren. "Oh, jazeker," antwoordden ze. De verpleegster vertelde ze over een zevendedagsadventisten kostschool genaamd 'Instituto Adventista Agro Industrial'. De meeste mensen noemen het gewoon IAAI (uitspraak: I-Y). IAAI klonk als een aangename plek voor Matheus en Adaias. Ze zouden veel leren en wonen in een groot huis, 'de slaapzaal'. Ook zouden ze meer leren over God.

Maar zowel Matheus, Adaias als hun ouders hadden niet genoeg geld om ze naar deze school te sturen. Wat moesten ze doen?

Word vervolgd.

3. Rivier jongens, deel 2

16 januari 2016

Het verhaal tot nu toe: Vorige week hebben we Matheus en Adaias ontmoet, zij wonen in een dorpje naast de Amazonerivier. Ze waren enthousiast toen de Luzeiro XXVI kwam om de mensen in het dorp te helpen. De jongens wilden ook helpen, dus werden ze vrijwilliger bij ADRA. Ze raakten bevriend met de verpleegster en de predikant die met de boot waren meegekomen en hoorden over een adventschool genaamd IAAI (uitspraak I-Y). Ze wilden heel graag naar deze school toe, maar wisten niet hoe dat mogelijk zou zijn.

"Ik weet dat je niet genoeg geld hiervoor hebt," zei de verpleegster, "maar misschien kan de predikant een schoolbeurs regelen." De predikant zei de jongens dat hij er alles aan zou doen om ze te helpen.

Een paar maanden later hoorden Matheus en Adaias het goede nieuws dat ze waren aangenomen op de IAAI en dat ze een basisbeurs kregen. De jongens waren heel blij, maar ook nerveus, omdat ze weg moesten uit het dorp naar een plek waar ze nooit waren geweest. De jongens pakten hun spullen bij elkaar, zeiden gedag tegen hun families en gingen op weg naar IAAI. Eerst moesten ze acht uur lang op een bootje varen voordat ze bij de dichtstbijzijnde stad waren. Daarna zaten ze nog uren in een overvolle bus tot ze eindelijk bij de school aankwamen. Toen ze bij de school waren werden de jongens naar hun slaapzaal gebracht, ze deelden hem samen. In het begin waren ze erg verlegen en gingen ze overal samen heen. Wonen in een dorpje was een gesloten leven, dus ze waren het niet gewend met onbekende mensen om te gaan.

Na een tijdje hadden ze door dat de leraren echt het beste met ze voor hadden en dat gaf ze de kracht om vrienden te worden met andere leerlingen. Op een dag zag Matheus een leerling in zijn eentje zitten in het lokaal. Matheus ging naar hem toe en ze werden vrienden. Matheus was blij met zijn nieuwe vriend die hem hielp met leren. Adaias maakte ook nieuwe vrienden en leerde beter.

De jongens vonden de muziek leuk op IAAI en ze besloten bij het schoolkoor te gaan. Ze leerden veel en waren erbij toen het koor hun eerste cd opnam.

Matheus en Adaias zijn inmiddels afgestudeerd. Ze leren wel door. Matheus wilt graag predikant worden en teruggaan om de mensen in het Amazonegebied te helpen. Adaias wilt ingenieur worden. Ze zeggen allebei dat ze nooit een toekomstdroom hadden toen ze in het dorp woonden, maar nu hebben ze dat wel. Ze zijn zo blij dat de mensen op de Luzeiro gekomen zijn en verteld hebben over IAAI, waardoor ze nu anderen kunnen helpen.

De zendingsgaven van dit kwartaal zullen helpen om een nieuwe kerk te bouwen voor de leerlingen van IAAI. Bedankt voor jullie bijdrage!

4. De uitnodiging

23 januari 2016

Amanda woont in de buurt van de Amazonerivier in Noord-Brazilië.

Op een dag kwam Amanda thuis van school en vond ze een stuk papier voor de deur. Het was een uitnodiging voor een reeks kerkdiensten. Er zou zang zijn, een preek over gezondheid, een film over Jezus en bijbellessen.

Het klonk interessant, dus Amanda vroeg haar moeder of ze mocht gaan. Haar moeder zei ja, want de diensten werden vlak bij hun huis gehouden. Toen de diensten begonnen ging Amanda erheen.

Nieuwe vrienden maken

Amanda was verlegen toen ze voor het eerst de kerk binnenstapte, maar toen ze zag dat er andere kinderen van haar leeftijd waren voelde ze zich snel thuis. Bovendien leidden kinderen van haar leeftijd de zanggroep en hielpen ze met de rest van het programma. De dienst was interessant en Amanda besloot de volgende dag weer te gaan. Toen de dienst klaar was bleef Amanda nog even hangen en praatte ze met andere kinderen. Ze maakte nieuwe vrienden en zag sommige vrienden van school. Amanda vertelde haar moeder over de dienst en vroeg of ze mee wilde de volgende keer, maar moeder zei dat ze te druk was.

Amanda's wens

Amanda wilde graag dat haar moeder mee ging naar de diensten. Elke dag vroeg ze weer of ze mee ging. Eindelijk, een week later, gaf moeder toe. Moeder genoot van de dienst en meldde zich aan om met iemand anders de Bijbel te bestuderen.

Op een avond, tegen het eind van de reeks diensten, toen Amanda en moeder naar huis liepen, zei Amanda: "Ik wil naar de adventkerk. Als je niet met me mee wilt ga ik alleen. Ik wil zevendedagsadventist worden.

Moeder was verbaasd over Amanda's besluit, maar toen ze erover na ging denken besloot ze Amanda's voorbeeld te volgen. Amanda en moeder begonnen naar de kerk te gaan en maakten zich klaar voor hun doop.

Na dat ze een paar weken de Bijbel hadden bestudeerd met de predikant waren Amanda en moeder klaar om gedoopt te worden. Moeder vertelde de predikant dat Amanda de reden was dat ze Jezus had aangenomen als haar Heer. Amanda en moeder werden samen gedoopt.

Amanda's vreugde

Amanda ging op scouting en vond vooral de kampen leuk. Ze heeft ook een zendingspartner met wie ze boeken rondbrengt. En ze praat met haar vrienden op school over Jezus. Ze heeft met andere kinderen van haar leeftijd een groepje opgericht en vraagt burens om mee te doen.

"Het beste wat ik in mijn leven heb gedaan is mijn leven te geven aan Jezus," zegt Amanda. "Hij houdt zoveel van me."

Wij kunnen hetzelfde doen als Amanda. We kunnen uitnodigingen rondbrengen voor diensten en elkaar aanmoedigen om Gods liefde te delen met klasgenoten en burens. Er zoveel dat we kunnen doen om anderen kennis te laten maken met Jezus. Een ander iets dat we kunnen doen is elke week onze zendingsgaven geven. Dan zullen nog veel meer mensen leren dat Jezus van hen houdt.

5. De kracht van beïnvloeding

30 januari 2016

Samara woont in Noord-Brazilië. Ze was pas vier jaar oud toen ze leerde dat kinderen een verschil kunnen maken voor Jezus.

De kleine lerares

Op een warme dag zag Samara een oude man ijsjes verkopen in de straat waar zij woonde. Ze vroeg haar moeder of ze er één mocht en moeder gaf haar geld. Samara rende naar de man toe om een ijsje te kopen en zag dat hij een sigaret vasthield.

"Rookt u," vroeg Samara verbaasd. De man knikte en Samara zei: "Weet u, roken is slecht en het maakt Jezus verdrietig."

De man gooide de sigaret op de grond. Hij gaf Samara een ijsje en volgde haar naar haar huis. Hij vertelde Samara's moeder: "Ik zou deze kleine meid dingen moeten leren, maar zij leert het mij. Ik zal nooit meer roken."

Daarna, elke keer dat de man langs Samara's huis kwam, stopte hij en zei: "Waar is mijn kleine lerares?" Samara was blij om met deze man, die ze Tio noemde, te praten. Op een dag ontmoette Samara's vader Tio en sprak met hem over Jezus. Vader vroeg of Tio met hun familie mee wilde naar de kerk. Tio zei dat hij wel wilde, maar dat hij ver weg woonde. Vader gaf hem de route naar een kerk in de buurt van Tio's huis. Tio ging naar die kerk en gaf zijn hart aan Jezus. Op een dag kwam Tio langs bij Samara's huis en vertelde dat hij zich liet dopen. Samara en haar familie woonden te ver weg om bij zijn doop te zijn, maar ze waren blij dat Tio zijn leven aan Jezus gegeven had!

Een nieuwe vriend voor Jezus

Op een sabbatmiddag zat Samara voor haar huis. Ze zag hun nieuwe buurjongen, Eduardo, even verderop voor zijn huis zitten. Ze begonnen te praten en Samara vroeg of hij in God geloofde. Hij zei dat hij altijd naar de kerk ging met zijn ouders, maar sinds zijn vader stierf is hij niet meer geweest.

Samara nodigde hem uit voor de zondagavonddienst van haar kerk. Hij kon die week niet, maar de volgende keer kwam hij samen met zijn broertje Marco. Samara praatte met hen over Gods liefde en vroeg of ze de Bijbel wilden bestuderen met haar vader. De broers stemden toe en de volgende sabbatmiddag hield Samara met haar vader, Eduardo en Marco bijbelstudie. Toen Eduardo klaar was met de bijbelstudies accepteerde hij Jezus en wilde hij gedoopt worden. Samara was nog niet gedoopt, dus ze vroeg of ze ook gedoopt kon worden. Haar ouders en de predikant stemden toe en Eduardo en Samara werden samen gedoopt. Het was voor allebei een fijne dag.

Eduardo's familie is verhuisd, maar hij heeft Samara verteld dat hij anderen over Gods liefde verteld, dat hij bijbelstudies geeft en dat hij een groepje heeft opgericht in zijn nieuwe stad. Zelfs zijn moeder heeft gezegd dat ze blij is dat haar zonen adventisten zijn geworden. Het heeft veel veranderd binnen hun familie.

Veel kansen om te dienen

Een tijdje later hield Samara's kerk een gebedsweek voor kinderen en de leidster vroeg Samara of ze één van de preken wilde geven. Ze gaf de preek aan Samara en Samara moest hem leren. Het was best moeilijk en Samara was erg nerveus, zeker toen ze het podium op liep en al die mensen zag zitten. Ze bad en God kalmeerde haar.

Toen het tijd was om te staan en te spreken was Samara helemaal niet nerveus meer. God hielp haar om goed te spreken. Ze wist dat de Heilige Geest haar leidde en aan het eind van de preek vroeg ze iedereen die hun leven aan Jezus wilde geven naar voren te komen. 15 mensen kwamen naar voren en Samara bad voor hen.

Samara heeft veel manieren gevonden om anderen te beïnvloeden om Jezus aan te nemen als hun Vriend en Gids. Ze weet zeker dat God nog veel meer manieren heeft om haar Zijn liefde te laten delen. Ze heeft geleerd dat leeftijd niet uitmaakt. Je kunt mensen over Jezus vertellen als je jong bent, als je oud bent, of als je er tussen in zit. Wees dus niet bang om iemand te vertellen dat God van hen houdt. En onthoud dat je zendingsgaven ook helpen om anderen over Jezus te vertellen.

6. Geloof omzetten in werk

6 februari 2016

Heitor woont in Belen, Brazilië. Zijn ouders maakten veel ruzie en zijn moeder was verdrietig. Op een dag vroeg ze de burens waarom ze zo gelukkig waren. "We zijn zevendedagsadventist," antwoordden ze. Ze boden aan om de Bijbel te bestuderen met moeder, maar moeder zei nee. Ze begreep niet dat je God moest leren kennen om rust en vrede te hebben.

Uiteindelijk vroeg moeder toch aan de burens of ze met haar de Bijbel wilden bestuderen. Ze vroeg of Heitor mee wilde doen, maar hij wilde liever met zijn vrienden spelen. Terwijl Heitor aan het voetballen was hoorde hij een stem: "Doe mee met je moeders bijbelstudie." Hij keek om zich heen, maar zag niemand in de buurt. Weer hoorde hij de stem: "Doe mee met je moeders bijbelstudie." Heitor stopte met spelen en riep naar zijn vrienden dat hij moest gaan. Hij liep naar de tuin, waar moeder en de burens bijbelstudie hielden.

Heitor luisterde terwijl de volwassenen het hadden over hoe de Heilige Geest naar iemands hart spreekt. "*Dat heb ik net gehad!*" dacht hij. Daarna miste hij nooit meer een bijbelstudie. Een paar maanden later werden Heitor en moeder gedoopt.

Problemen thuis

Vader was niet blij dat zijn vrouw had besloten adventist te worden. "Ik vind dat geloof niet fijn!" zei hij. Toen moeder weigerde om de kerk te verlaten zei vader dat ze moest verhuizen.

Heitor en moeder gingen een tijdje bij oma wonen. Toen ze thuiskwamen probeerde vader ze over te halen hun nieuwe geloof te laten vallen. Omdat ze nog steeds weigerden ging hij bij hen weg.

Heitors droom

Heitor had een droom die zijn leven veranderde. Hij zag een trap die naar de hemel leidde. Een engel riep verschillende namen en nodigde ze uit om de trap te beklimmen. Heitor zocht naar zijn vader en vond hem drinkend in een bar. Heitor rende naar hem toe en vroeg hem mee te gaan. Vader zei dat hij later zou komen.

Heitor werd wakker en begreep dat hij niet kon wachten tot iemand tot zijn vader zou doordringen. Hij moest het zelf doen, nu meteen!

Een nieuwe missie

Heitor ziet zijn vader bijna nooit, maar elke dag bidt de familie voor hem. Heitor vertelt zijn vrienden op school ook over zijn geloof en moedigt ze aan om te bidden. Hij begeleidt een groep leerlingen, vooral niet adventisten, tijdens bijbelstudie. 17 leerlingen doen mee in zijn groep. Heitor helpt andere adventistische leerlingen om hun eigen groep op te zetten. Vier van Heitors leerlingen zijn gedoopt.

Heitor probeert andere kinderen die het moeilijk hebben te helpen. "Ik moedig ze aan om vrienden te worden met God. Want Hij zal ze nooit verlaten. Het is niet genoeg om alleen voor iemand te bidden. We moeten toelaten dat God ons gebruikt om het hart van een ander te veranderen."

Bidden jullie voor een ander? Heeft God jullie verteld wat je moet doen om die persoon te helpen om Jezus te vinden? Doen jullie dat ook?

Wanneer we onze zendingsgaven mee nemen op sabbat helpen we anderen om Jezus te vinden.

7. Scouting leidt een familie naar Jezus

13 februari 2016

Eduardo woont in Brazilië. Zijn familie ging niet naar de adventkerk, maar zijn zus was al vroeg op scouting gegaan. Ze vond scouting zo leuk dat Eduardo's moeder hem aanmoedigde om ook te gaan toen hij acht was. Eduardo herinnerde zich dat zijn zus Christiane had verteld over alle leuke dingen die ze deden, zoals kamperen, leren over de natuur, werkzaamheden en andere leuke activiteiten. Eduardo besloot op scouting te gaan.

Christiane had gelijk, scouting was zo leuk! Hij maakte nieuwe vrienden, genoot van de kampen en sportdagen, leerde marcheren en verdiende badges. Toen de club werd gevraagd om de sabbatdienst te leiden deed Eduardo ook mee. Ook al was hij geen lid van de kerk. De clubleden droegen hun uniform en marcheerden de kerkzaal binnen, terwijl ze de vlag van Brazilië droegen. Sommige clubleden waren diaken, anderen deden de collecte en weer anderen leidden de zang of gebeden. Daarna hielden er een paar de preek. Eduardo was blij dat hij onderdeel was van scouting.

Kerk is leuk!

Christiane had scouting al afgerond, maar ze ging nog steeds naar de kerk. Vaak vroeg ze Eduardo of hij mee wilde naar de kerk, zelfs als scouting geen deelnam in de dienst. Moeder was blij dat de kinderen samen naar de kerk gingen, want haar werk als verpleegster maakte het moeilijk voor haar om te gaan.

Eduardo genoot van de sabbatschool. Hij deed een kinderbijbelstudie traject en besloot dat hij gedoopt wilde worden. Eduardo wilde graag dat zijn beide ouders bij zijn doop konden zijn. Allebei zijn ze verpleger en allebei stemden ze toe om tijd vrij te vragen om bij Eduardo's doop te kunnen zijn. Wat een fijne dag voor Eduardo!

Toen Christiane klaar was met school verhuisde ze naar een andere stad. Eduardo ging alleen naar de kerk. Moeder wilde hem aanmoedigen op zijn weg naar God en ze voelde zich niet fijn dat zij en vader allebei moesten werken in het weekend, zodat ze niet met hem mee konden lopen. Ze besloot te proberen om op sabbat vrij te krijgen, zodat ze met Eduardo naar de kerk kon gaan.

Aanbidding: voor de hele familie

Niet lang nadat moeder met Eduardo naar de kerk ging, ging vader ook mee als hij een dag vrij had. Dit moedigde moeder aan om elke week naar de kerk te gaan. Ze ging naar haar baas en vroeg of ze de sabbat vrij kon houden, ze bood aan om extra diensten te draaien in plaats van op sabbat. Haar baas stemde toe en moeder ging elke week met Eduardo naar de kerk. Een jaar later, tijdens een wekelijkse evangelische bijbelstudie, vroegen moeder en vader of ze konden voorbereiden voor de doop. "onze zoon en dochter zijn goede voorbeelden geweest," zeiden ze. "We willen dat ons gezin een Christus gefocuste familie is, te beginnen met de kerk."

Eduardo zegt: "Ik ben blij dat God mij en mijn zus heeft geholpen om onze familie naar Jezus te leiden. Als mijn vrienden me nu tegenkomen op weg naar de kerk en ze vragen waar ik heen ga, nodig ik ze uit mee te komen. Als er een speciaal programma is in de kerk nodig ik ze uit. En ik nodig ze ook uit om op scouting te gaan. Twee vrienden zijn op scouting gegaan. Ze vinden het heel leuk en vragen hun ouders om naar de scoutingdiensten te komen in de kerk. Als de ouders vragen hebben over het programma ga ik naar ze toe en leg ik uit wat het inhoudt en dat het belangrijk is om te gaan en hun kind aan te moedigen. Ik hoop dat mijn vrienden en hun ouders Jezus zullen vinden door middel van scouting, zoals mijn zus en ik gedaan hebben."

Een gelukkige familie

Eduardo's moeder zegt: "Ik ben blij dat we nu als een familie God aanbidden. Omdat de kinderen ons bleven aanmoedigen mee te doen zijn we nu allemaal onderdeel van Gods familie. We delen Gods liefde graag met burens die niet naar de kerk gaan, maar wel naar onze eigen bijbelstudie willen komen bij ons thuis."

Eduardo's favoriete vers is Jozua 24:15: "Kies dan nu wie u wel wilt dienen: de goden van uw voorouders ten oosten van de Eufraat of de goden van de Amorieten, van wie u nu het land bewoont. In ieder geval zullen ik en mijn familie de Heer dienen."

8. Pedrito bidt

20 februari 2016

Pedrito woont met zijn ouders in een klein huis in een dorp in het noorden van Paraguay. Degenen die in dit dorp wonen komen echt uit Paraguay. Ze worden vaak indianen genoemd. Veel families hebben in dit dorp gewoond en Pedrito's opa was de dorpsleider. Toen Pedrito zeven werd wilde zijn opa dat hij naar een school ging met uitstekend onderwijs. Opa hoorde over een school genaamd adventschool van Coaguaza. Verschillende mensen vertelden hem dat zijn kleinzoon heel goed onderwijs zou krijgen op die school.

Naar school gaan

Opa en Pedrito reisden vele uren om deze school te bereiken. Toen ze aankwamen kregen ze een rondleiding door de school, inclusief de slaapzaal waar Pedrito en de andere jongens zouden wonen. Daarna zij opa gedag en ging hij terug naar huis.

In het begin was Pedrito eenzaam, maar het duurde niet lang voor hij vrienden maakte met de andere leerlingen en de leraren. Hij leerde lezen, schrijven en rekenen. Maar nog belangrijker, hij leerde over de God die van hem houdt. Pedrito leerde ook dat God ons goede dingen geeft, zoals eten. Hij leerde dat we daarom bidden voor het eten en God danken voor de maaltijd.

Weer thuis

De eerste paar weken gingen snel voorbij voor Pedrito en al snel was het tijd om naar huis te gaan voor een korte vakantie. Toen hij thuiskwam was Pedrito heel blij zijn familie te zien. Hij kon niet wachten om ze te vertellen over zijn school en wat hij allemaal had geleerd, vooral wat hij had geleerd over God.

Toen het tijd was om te eten ging Pedrito bij zijn familie zitten. Op school had hij zo geleerd om te bidden voor het eten dat hij verbaasd was dat iedereen gewoon begon. Ongemakkelijk boog hij zijn hoofd en bad in gedachten.

"Waarom doe je dat?" schreeuwde vader. "Dat doen wij niet hier! Als je wilt bidden pak dan je eten, ga naar buiten en eet alleen!"

Gehoorzaam pakte Pedrito zijn eten, verliet hun huisje en ging buiten op de grond zitten eten. Niet lang daarna kwam opa langs en vroeg waarom Pedrito buiten zat te eten. "Papa wilt niet dat ik bid voor het eten, dus ben ik naar buiten gegaan," antwoordde hij.

Dankbaar zijn

Opa ging naar binnen en sprak met zijn zoon, Pedrito's vader. "Waarom doe je zo tegen je zoon?" vroeg hij. "Je zou blij moeten zijn dat hij wilt bidden! Hij is veranderd en daar moet je dankbaar voor zijn! Ik ga naar die school toe om te vragen of ze naar onze gemeenschap willen komen om ons te leren wat ze Pedrito hebben geleerd."

Opa ging naar de adventschool en vertelde hen hoe blij hij was met de veranderingen die hij in Pedrito zag. "Bent u bereid," vroeg hij, "om iemand naar onze gemeenschap te sturen, zodat wij over God kunnen leren?"

Vriendelijke getuige

Dolgraag stuurde de school een predikant naar de gemeenschap, die bevriend raakte met de bewoners en hen over de Bijbel leerde voor een periode van drie maanden. Pedrito's opa, moeder en 17 andere bewoners lieten zich dopen.

Terwijl de tijd voorbij ging zijn er nog meer dopen geweest en inmiddels zijn er meer dan 40 leden van de gemeenschap gedoopt binnen de nieuwe adventkerk. Een kerk ontstaan door een kleine jongen die God wilde danken voor zijn eten.

Hij is nog niet gedoopt, maar Pedrito's vader gaat vaak mee naar de kerk. Door Pedrito's getuigenis zijn er nog zeven kinderen, waaronder Pedrito's broertje, naar de adventschool gegaan. Bedankt voor het geven van jullie zendingsgaven, zodat er nog meer jongens en meisjes zoals Pedrito kunnen leren over Jezus.

9. Pablo preekt

27 februari 2016

Pablo woont in de grote stad Asuncion, de hoofdstad van Paraguay. Al sinds hij een kleine jongen was houdt Pablo ervan om naar de sabbatschool en de kerk te gaan op sabbat. Toen hij heel klein was zat Pablo graag op de voorste rij om tekeningen te maken van de predikant. Pablo kon goed tekenen en zijn tekeningen toonden de gezichtsuitdrukking die de predikant had als hij sprak. Terwijl hij tekende luisterde Pablo goed naar de preek en toen hij zes was vroeg de sabbatschool leidster of hij wilde helpen een preek te houden in de kerk. Ze gaf Pablo zijn deel van de preek en na drie dagen was hij er klaar voor om de preek te houden.

Na de preek zei de sabbatschool leidster dat Pablo een goede spreker was en dat ze geloofde dat God hem geroepen had om te gaan preken. Pablo was verrast en blij!

Een paar maanden later kreeg Pablo weer de vraag of hij wilde preken, deze keer niet in zijn eigen kerk. Daarna bleef Pablo uitnodigingen krijgen om te preken in kleine kerken en in grote kerken. Soms wordt hij ook gevraagd om over Jezus te vertellen tijdens bijbelstudies die gegeven worden door heel Paraguay.

De Bijbel is heel belangrijk voor Pablo en zijn familie, omdat ze weten dat het Gods woord is voor iedereen. Elke ochtend en avond nemen ze tijd voor aanbidding, waar ze zingen, bidden en lezen uit de Bijbel. Deze tijden hebben Pablo veel geleerd over de Bijbel en dat kan hij met anderen delen.

"Ik preek graag over Jozef en Daniël of over kinderen die hun ouders niet willen gehoorzamen en dat vergelijk ik met wat er in de Bijbel staat," legt Pablo uit.

Pablo vertelt graag over de Bijbel. Zijn favoriete tekst is Psalm 91:15-16. "Want het vertelt ons dat als we God aanroepen we er zeker van kunnen zijn dat Hij bij ons is."

Pablo wilt meer kinderen aanmoedigen om Gods woord te delen. "We moeten onze Bijbel pakken en andere mensen opzoeken om over God te praten," zegt hij.

Niemand is te jong om anderen over Jezus te vertellen. Het maakt niet uit hoe jong of oud je bent! Welke manieren zijn er? Hier een paar ideeën:

1. Wees er zeker van dat jij Jezus kent en dat Hij je beste vriend is. Neem elke dag de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen of vraag iemand anders om je voor te lezen. Het eerste boek van de Bijbel, Genesis, is een goed begin, want daar leren we hoe alles is begonnen. Het heeft ook veel interessante verhalen waar we belangrijke lessen uit kunnen halen.
2. Als er binnen je familie geen speciale tijd is voor aanbidding vraag dan aan je ouders of een andere volwassene die bij je woont of je elke dag met elkaar kunt aanbidden. Zelfs in een kwartier kan je al samen zingen, bidden of uit de Bijbel lezen.
3. Wanneer je bidt vraag dan aan Jezus of Hij je wilt helpen iemand te vinden die Hem nog niet kent en vraag of Hij je helpt om de juiste woorden te vinden. Misschien is er iemand in je buurt die eenzaam is of verdrietig? Misschien is er een vriend op school die jij kan helpen? Als je naar de winkel gaat met je ouders kan je glimlachen en iets aardigs zeggen tegen de winkelier.
4. Praat met je predikant of je sabbatschool leidster over een speciale kinderdienst in je kerk, waar de kinderen de dienst verzorgen. Vraag je predikant om hulp bij het maken van de preek. Welke andere ideeën hebben jullie om Jezus en Zijn woord met anderen te delen?

10. De blinde man die ziet

5 maart 2016

Meneer Francisco is geboren in Argentinië, maar woont al lang in Uruguay.

Toen hij nog maar een baby was heeft hij zijn ouders verloren, dus moest hij in een weeshuis wonen. Hij had een zwaar leven, dus toen hij negen jaar was verzong meneer Francisco manieren om aan geld te komen. Hij vond werk op de begraafplaats. Hij moest ervoor zorgen dat alle graven mooi en netjes bleven. Hij kreeg een paar centen voor zijn werk.

Toen meneer Francisco twaalf was kreeg hij een betere baan in een snoepwinkel. Het was een vrolijkere omgeving en hij kreeg beter betaald, dus had hij meer geld om eten te kopen. Toen hij ouder werd bleef hij werken in winkeltjes en verdiende zo genoeg geld om voor zichzelf te zorgen.

Leven in Gods hand

Een paar jaar later ontmoette meneer Francisco een christelijke vrouw. Ze trouwden en waren heel gelukkig. Alleen had meneer Francisco de slechte gewoonte om te roken en hij rookte veel sigaretten per dag. Na een tijdje werd hij erg ziek en ging hij naar het ziekenhuis. De dokter zei dat hij niet lang meer te leven had, maar mevrouw Francisco bad voor haar man. Toen hij nog in het ziekenhuis lag kreeg meneer Francisco bezoek van de ziekenhuispredikant. De predikant zei tegen meneer Francisco dat God van hem hield en dat zijn leven in Gods handen was.

Meneer Francisco stopte met roken en zijn vrouw bleef bidden. Hij kwam thuis uit het ziekenhuis en voelde zich steeds beter, totdat hij helemaal beter was.

Een paar jaar later gebeurden er twee vervelende dingen. Eerst stierf mevrouw Francisco en daarna kreeg meneer Francisco last van zijn ogen, hij werd blind. Hij wist niet wat hij moest doen. Hij zat de hele dag maar thuis en was erg verdrietig.

Een nieuwe vriend

Op een dag kwam er een vriend meneer Francisco bezoeken. De vriend vertelde hem over een adventistisch radiostation. Hij dacht dat meneer Francisco zou genieten van de radioprogramma's.

Toen meneer Francisco naar de radio begon te luisteren kon hij niet meer stoppen. Hij luisterde de hele dag en de radio werd als een vriend voor hem. Hij leerde veel, zoals hoe hij gezond moest eten en leven en over God en de Bijbel. Hij leerde ook over Gods heilige sabbatdag.

Meneer Francisco genoot zo van de radioprogramma's dat hij het radiostation opbelde en om bijbelstudie vroeg. Een adventist kwam naar zijn huis en gaf hem bijbelstudie. Niet lang daarna werd meneer Francisco gedoopt binnen de adventkerk. Hij zegt dat ondanks zijn blindheid, hij meer ziet nu hij Jezus in zijn hart heeft.

Een nieuwe familie

Meneer Francisco is niet langer eenzaam, want hij zegt dat de kerk nu zijn familie is. Toen hij kort geleden in het ziekenhuis lag was hij heel blij dat de hele gemeente hem kwam opzoeken.

Meneer Francisco deelt zijn geloof graag met anderen. Elke week gaat hij terug naar het ziekenhuis en bestudeert hij de Bijbel en bidt hij met anderen. Hij gaat ook naar een school voor blinde mensen en doet bijbelstudie met de mensen daar. Soms neemt hij mensen mee naar de kerk, zodat zij dezelfde vreugde kunnen ervaren die hij heeft gehad.

Wat kan jij doen?

Misschien woont er iemand in de buurt die verdrietig of eenzaam is of die God moet leren kennen. Zoek een adventistisch televisie- of radiostation in jouw omgeving. Vraag je predikant hoe mensen naar de kunnen kijken of luisteren en deel die informatie met je familie, vrienden en burens.

11. Mevrouw Sonia's huis

12 maart 2016

Mevrouw Sonia vertelt kinderen graag over Jezus en Zijn speciale boek, de Bijbel. Elke sabbat komen de jongens en meisjes met plezier naar haar sabbatschool in de adventkerk van Montevideo, in Uruguay. De meeste mensen die naar deze kerk komen zijn nieuwe adventisten of ze zijn bezig om adventist te worden. Op dit moment huurt de kerk een gebouw, maar met de zendingsgaven van dit kwartaal kan er een eigen gebouw gebouwd worden.

Het idee

Mevrouw Sonia geeft niet alleen om de kinderen in haar sabbatschool, ze wilt dat de andere kinderen bij haar in de buurt ook Jezus leren kennen. Toen ze naar een nieuwe buurt verhuisde kreeg mevrouw Sonia een idee. Ze zou de kinderen uit de buurt uitnodigen uit bij haar thuis om over Jezus te leren. Ze zouden liedjes zingen, spelletjes spelen, werkjes maken en bijbelverhalen lezen. Een soort vakantie bijbelschool.

Mevrouw Sonia leek het een goed idee. Ze maakte mooie uitnodigingen en deelde ze uit aan de kinderen terwijl ze hun huizen bezocht.

Acht kinderen kwamen op de eerste dag. De volgende dag waren er meer en de dag daarna nog meer. De groep kwam vier dagen achter elkaar bij elkaar en planden daarna één keer in de week in.

Een nieuw huis nodig

De groep kinderen bleef groeien en na zes maanden was mevrouw Sonia's huis te klein geworden! Wat moest ze doen? De kinderen hadden het naar hun zin en mevrouw Sonia zag dat ze van Jezus leerden houden. Ze besloot te bidden en Jezus beantwoordde haar gebed door middel van een vriendin, mevrouw Graciela.

Mevrouw Graciela hield van Jezus en van kinderen. Ze was net zevendedagsadventist geworden en haar huis was groter dan dat van mevrouw Sonia. Dit huis was erg speciaal voor mevrouw Graciela, want toen ze klein was ging ze altijd naar de kerkdienst in dit huis. Ze vertelde mevrouw Sonia: "Dit huis is altijd bedoeld om God te eren, dus de kinderen mogen hier komen." Mevrouw Sonia was heel blij, net als mevrouw Graciela en de kinderen. Nu komen ze elke week naar het grotere huis waar ze hun geweldige tijd voortzetten om over God en de Bijbel te leren. "Ik heb altijd genoten als ik de Bijbel lees," zegt mevrouw Graciela. "En te weten dat Jezus echt van me houdt betekent heel veel voor me." Zij en mevrouw Sonia willen dat de kinderen die elke week komen dat ook weten.

De kinderen komen graag

Aron is negen jaar oud en inmiddels komt hij al meer dan een jaar naar 'mevrouw Sonia's huis'. Mevrouw Sonia was naar zijn huis gekomen en had hem en zijn broers en zussen uitgenodigd. Aron heeft drie broers en twee zussen. Aron en zijn twee zussen komen elke week en hij geniet vooral van de bijbelverhalen en de werkjes maken. Zijn favoriete verhaal is Daniel in de leeuwenkuil.

Yemina is twaalf jaar oud. Zij komt in de adventkerk van Montevideo en hoorde over 'mevrouw Sonia's huis' van haar leraar. Elke week pakt ze een bus om naar mevrouw Sonia's huis te gaan. Het is niet moeilijk, want ze gaat al alleen met de bus sinds ze acht jaar was. Ze gaat graag naar mevrouw Sonia's huis en ze zegt dat ze het heel goed hebben daar. "Ik vind het fijn hoe ze ons behandelen, ze zijn erg vriendelijk."

Veel van de kinderen die naar mevrouw Sonia's huis zijn geweest komen nu in de adventkerk. Ze zijn gelukkig en kijken uit naar de dag dat ze hun eigen gebouw hebben. Jullie kunnen helpen door je zendingsgaven te geven. Dankjewel!

12. Het boek in de schoenenwinkel

19 maart 2016

Tijdens ons vorige verhaal over mevrouw Sonia hebben we kennis gemaakt met haar vriendin, mevrouw Graciela.

Mevrouw Graciela liet de kinderen bij haar thuis komen toen de groep te groot was voor mevrouw Sonia's huis. Deze week leren we meer over mevrouw Graciela en hoe zij een zevendedagsadventist werd.

Mevrouw Graciela heeft altijd plek in haar hart gehad voor Jezus. Toen ze zelf een kind was ging mevrouw Graciela naar een kleine kerk op zondag, in het gebouw dat nu haar eigen huis is. Ondanks dat ze blij was om over Jezus en Zijn liefde voor haar te leren kon het soms erg lawaaierig worden. Mevrouw Graciela werd daar erg ongemakkelijk van.

Mevrouw Graciela werd verliefd op de zoon van de eigenaar van het huis. Toen ze groot waren zijn ze getrouwd en hebben ze twee kinderen gekregen. Toen kregen hun kinderen zelf kinderen en werden ze grootouders.

Op zoek naar een boek

Op een dag keek mevrouw Graciela naar een televisieprogramma van een zondaghoudende kerk. De predikant vertelde over een vrouw genaamd Ellen White. Hij zei dat deze vrouw boeken had geschreven die niet waar waren en dat ze een heel slecht persoon was. Terwijl mevrouw Graciela luisterde naar hoe de predikant slecht sprak over deze vrouw besloot ze op zoek te gaan naar een boek van Ellen White, zodat ze zelf kon beslissen of ze goed of slecht was.

Mevrouw Graciela ging naar de bibliotheek, maar ze kon geen een boek vinden van een Ellen White. Ze ging naar de boekenwinkel, maar ook hier waren er geen boeken van Ellen White. Mevrouw Graciela gaf niet op. Ze bleef bidden dat ze op een dag een boek van Ellen White mocht lezen.

Een geschenk van God

Op een dag gebeurde er iets moois. De kleindochter van mevrouw Graciela had nieuwe schoenen nodig, dus haar vader (mevrouw Graciela's zoon) nam haar mee naar de schoenenwinkel. Toen ze de schoenen bekeken zagen ze een boek dat werd weggegeven. Ook al waren mevrouw Graciela's zoon en kleindochter zelf geen christenen ze namen het boek mee, want ze dachten dat mevrouw Graciela het zou willen lezen.

Toen ze naar mevrouw Graciela's huis gingen en haar het boek gaven, was ze erg blij. Het was een boek van Ellen White, 'De Grote Hoop'.

Mevrouw Graciela wist zeker dat dit boek een geschenk van God was en ze begon meteen te lezen. Ze vond het een leuk boek en zag dat het geïnspireerd was door de Bijbel en dat het waar was. Het was zo interessant dat ze meer wilde weten.

Meer leren

Mevrouw Graciela begon te luisteren naar een adventistisch radiostation en op een dag hoorde ze de omroeper zeggen dat er gratis bijbelstudies gegeven werden. Ze belde het radiostation en ze stuurden een predikant. Mevrouw Graciela genoot van de bijbelstudies en niet lang daarna werd ze gedoopt. Toen mevrouw Graciela naar de adventkerk in Montevideo kwam ontmoette ze mevrouw Sonia. De dames werden goed bevriend en nu werken ze samen voor de kinderen die naar hun sabbatschool komen, wat we vorige week hebben gelezen. Jullie zendingsgaven van deze week helpen om de adventkerk in Montevideo hun eigen gebouw te geven. Dankjewel!